

Един самотен мъж

Джак Ричър слезе от метрото на Двайсет и трета улица и видя, че най-близките стълби са затворени с полицейска лента. Синьо-бяла, опъната между двата парапета, тя се поклащаше леко на течението, което идваше откъм метрото. На нея пишеше: *Полиция. Преминаването забранено*. Строго погледнато, Ричър не искаше да *премине*. Искаше просто да *излезе*. А за да излезе, трябваше да се качи по стълбите. Задачата му изглеждаше доста сложна от гледна точка на лингвистиката. Затова реши да прояви разбиране към ченгетата. Те не разполагаха с различни полицейски ленти в зависимост от ситуацията. В инвентара им не бе включена лента с надпис: *Полиция. Преминаването с цел излизане забранено*.

Затова Ричър се обърна и прекоси половината перон, за да отиде до другите стълби. Които също се окача затворени. *Полиция. Преминаването забранено*. Отново го посрещна синьо-бяла лента, която се поклащаше на течението, предизвикано от преминаването на влака. Странна работа. Ричър бе готов да допусне, че на първите стълби се е случил някакъв инцидент – че е паднало парче бетон например или че някой се е подхлъзнал и си е разбил носа. А може дори да е пад-

нал и да си е счупил крак. Но не и на двете стълби. Не и едновременно. Какви бяха шансовете? Да не би горе, на тротоара над главата му, да се бе случило нещо? От едната пресечка до другата. Автомобилна катастрофа. Или автобусна. Самоубийство от висок прозорец. Стрелба от преминаващ автомобил. Или бомба. Може тротоарът да бе покрит с кръв и разкъсани тела. Части от автомобили. Или и двете.

Ричър се обърна и погледна отсрещния перон. Изходът, разположен точно срещу него, също бе затворен. Както и следващият, и по-следващият... Всички изходи бяха затворени. Навсякъде имаше синьо-бели ленти с надпис *Полиция. Преминаването забранено*. Нямаше откъде да излезе. Това беше проблем. Тази линия на метрото бе сред най-добрите, същото се отнасяше и за станцията на Двайсет и трета улица. Ричър бе спал на далеч по-лоши места, но сега имаше работа и нямаше време за губене.

Той тръгна към първите стълби и се мушна под лентата. Изкачи стъпалата внимателно. Изви глава, огледа се – особено нагоре, – но не забеляза нищо необичайно. Нито оголена арматура, нито паднал бетон, нито повредени стъпала, нито струйки кръв или парчета плът по плочките.

Нищо.

Когато погледът му се изравни с тротоара на Двайсет и трета улица, Ричър спря и се огледа.

Нищо.

Той изкачи още едно стъпало и погледна отвъд неравния асфалт по Бродуей право към „Флетайрън“. Мястото, към което се бе запътил.

Погледна първо наляво, после надясно. Не видя нищо.

Абсолютно нищо.

Нито коли. Нито таксито. Нито автобуси, нито камиони, нито микробуси с изписани отстрани реклами. Нито мотоциклети, нито мотопеди „Веспа“ в пастелни

тонове. Нито куриери на велосипеди, които разнасят храна за вкъщи или пакети. Нито скейтбордисти.

Нито пешеходци.

Беше лято, приближаваше единайсет вечерта и навън бе още топло. Пето Авеню пресичаше Бродуей на броени метри от него. Отпред лежеше „Челси“, отзад – „Грамърси“, вляво се простираше Юниън Скуеър, а отдясно се издигаше невъзмутимата монолитна грамада на Емпайър Стейт Билдинг.

Ричър би трябвало да види стотици хора. Или хиляди. Или десетки хиляди. Мъже с еспадрили и тениски, момичета в къси летни рокли, хора, които се шляят безцелно или бързат за някъде, например към нощните клубове, които трябваше да отворят всеки момент, към баровете за чаша водка или към нощните прожекции на кината. Тук трябваше да има многолюдна тълпа. Да се водят разговори, да кънти смях, да се чуват стъпки, викове и въобще всички онези шумове, които би трябвало да издава една щастлива тълпа в една топла лятна вечер. Към тези шумове би трябвало да се прибавят клаксоните на преминаващите автомобили, свиренето на гумите, ръмженето на двигателите...

Навсякъде цареше тишина.

Ричър се върна обратно по стълбите и се мушна под полицейската лента. Тръгна на север, към втория изход, от който се бе опитал да излезе преди малко. Този път прескочи полицейската лента, защото тя бе поставена по-ниско. Изкачи стъпалата все така предпазливо както първия път, но малко по-бързо и се озова на другия ъгъл. Пред него се простираше Медисън Парк. Потъналите в мрак дървета бяха заобиколени от ограда от ковано желязо. Вратите обаче зееха отворени. Въпреки това никой не влизаше или излизаше от парка. Не се виждаше жива душа.

Ричър стъпи на тротоара, но не се отдалечи от парапета на стълбите. Далече на запад видя проблясващи светлини. Сини и червени. Полицейски автомобил,

спрял напърно на улицата. Блокада. *Преминаването забранено*. Ричър се обърна и погледна на изток. Същата работа. Сини и червени светлини по цялото протежение на Парк Авеню. *Преминаването забранено*. Двайсет и трета улица също бе затворена. Както и околните преки, а също и Бродуей, Пето Авеню и Медисън Авеню, вероятно чак до Трийсета улица.

Нямаше никого.

Ричър погледна към „Флетайрън“. Триъгълник с тясна основа и остър връх. Прочутата сграда наподобяваше тънък клин или парче торта. За Ричър обаче тя бе като нос на кораб. Като огромен океански лайнер, който се носи право към него. Сравнението не бе особено оригинално. Знаеше, че мнозина бяха направили същата аналогия преди него. Въпреки разширението на партера, което според някои експерти разваляше ефекта. Според Ричър бе тъкмо обратното. Издадената напред част от сградата наподобяваше луковица, или булбов нос на кораб, както го наричаха специалистите. Нос на танкер, който изскача на повърхността, когато трюмовете му са празни.

В този момент Ричър видя човек. Видя го през витрината на ресторанта на партера. Жена. Застанала на тротоара на Пето Авеню, вперила поглед на север. Беше облечена с черен панталон и черна риза с къси ръкави. В дясната си ръка държеше нещо. Може би телефон. А може би глок 19.

Ричър се отгласна от парапета и пресече улицата. На червено, но нали нямаше никакво движение. Имаше чувството, че върви из призрачен град. Че е последният човек на Земята. С изключение на жената от Пето Авеню. Към която се насочи. Или по-точно към носа на кораба.

Стъпките му отекваха гръмко. Издатината на партера имаше триъгълна форма, миниатюрна версия на небостъргача над себе си. Приличаше на платноходка, опитваща се да надбяга океански лайнер, който я пре-

следва. Металните рамки бяха боядисани в зелено като мъх, изпъстрен тук-там със завъртулки с цвят на курабийки с джинджирил. А където нямаше метал, имаше стъкло – витрините бяха дълги като автомобили и високи, много високи.

Жената забеляза приближаването му.

Обърна се към него, но отстъпи крачка назад, сякаш за да го накара да пристъпи по-близо. Ричър разбра какво прави. Опитваше се да го подмами на юг, в сянката на сградата. Той заобиколи острия връх на небостъргача.

В ръката си жената държеше телефон, а не пистолет.

– Кой сте вие? – попита тя.

– Кой пита? – реагира незабавно Ричър.

Жената се извърна рязко за миг, бързо, ловко движение като финт на баскетболното игрище, но достатъчно, за да види Ричър жълтите букви *ФБР* на гърба на ризата ѝ.

– Не отговорихте на въпроса ми – каза тя.

– Най-обикновен минувач.

– И какво правите?

– Разглеждам тази сграда.

– „Флетайрън“?

– Не, само тази изпъкнала част отпред.

– Защо?

– Да не би да съм заспал и да съм се събудил след много години? – учуди се Ричър.

– Какво означава това? – попита жената.

– Да не би някой луд полковник да е извършил държавен преврат? Да не би да живеем в полицейска държава? Сигурно съм заспал и съм го пропуснал.

– Аз съм федерален агент. Имам право да поискам да се представите и да покажете документ за самоличност.

– Казвам се Джак Ричър. Без второ име. Паспортът ми е в джоба. Да го извадя ли?

– Много бавно.